

Sempre a l'autopista

Mavis Staples es reafirma com la millor veu del 'gospel-soul' a Sant Feliu de Guíxols, on canta part de la banda sonora del moviment per als drets civils

LLU S SERRAT

Quan, el 2008, va actuar a Badalona, Mavis Staples va salpicar un dels seus clàssics amb un fragment del Rehab d'Amy Winehouse. "Oh, Amy –va dir en acabar–, hauríem de poder tenir una breu conversa...". La conversa, presumiblement, mai la van tenir, però el cas és que l'endemà que Winehouse fes saltar pels aires, a Londres, la possibilitat d'una carrera de fons en el terreny del soul, a Sant Feliu de Guíxols Mavis cantava amb la seva germana –i fidel consellera!– Yvonne, tal com han fet, va recordar, els darrers 61 anys.

El Festival de la Porta Ferrada, poca broma, va tenir l'honor de

veure diumenge una dona a la qual un jove i somiador Bob Dylan li va demanar la mà i que tenia sovint a Martin Luther King conversant al menjador de casa amb el seu pare. Una dona acompanyada d'una banda (tres coristes incisius, el bateria de Tom Waits, l'incendiari guitarrista Rick Holmstrom...) que espavilava moltes glòries del soul permanentment instal·lades en casinos i que va extreure el bo i millor d'una cantant que, en el terreny del gospel-soul, no té contrincants.

Mavis Staples, veu de l'alliberadora banda sonora del moviment per als drets civils als EUA, no únicament canta tan extraordinàriament com sempre sinó que continua creient a fons en cadascuna de les paraules que surt de la seva boca, la qual cosa contribueix al fet que els seus recitals et puguin fer volar cap a una església de Memphis o, directament, cap a la marxa per als drets civils del 1963. "Em mantinc en l'autopista!", va exclamar tan bon punt va haver acabat d'entonar l'última proclama de Freedom highway, un dels himnes dels Staples Singers que van sonar diumenge. Pobre de qui ho dubtés.

Mavis, a qui la germana Yvonne obligava a fer un respir entre cançons, va tenir temps, en una hora i mitja, de recuperar The Weight de The Band (que ja cantava en el film The Last Waltz de Scorsese) i de presentar mitja dotzena de les cançons de You are not alone, el disc –premiat amb un Grammy– que Jeff Tweedy de Wilco li va produir l'any 2010. L'endemà, al menjador de l'hotel, Mavis i Yvonne esmorzaven a primera hora del matí. Els esperava un llarg camí per l'autopista.

Publicat a:

-Avui 26-07-2011 Pàgina 48

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/438334-sempre-a-lautopista.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss